

Rast

*...da občutim v sebi
le eno veličast vesoljstva tihega
Rast.
(Srečko Kosovel)*

UVODNIK

Hočemo ohranjati svoje korenine

Pozdrav predsednice SKK Jasne Simčič na VII. Slovenija party

Spoštovani gostje in dragi prijatelji!

Pozdravim vas v imenu Slovenskega kulturnega kluba, ki je glavni pobudnik današnjega večera.

Danes praznujemo že šesto obletnico mednarodnega priznanja samostojnosti Slovenije. Spominjam se še, kako je bilo, ko je bila Slovenija del Jugoslavije, vendar pa je to zame tako daleč, da ne morem imeti izrazitih spominov na tiste čase. Vem pa, da se je Slovenija od takrat zelo spremenila, se razvila in postala bolj podobna državi, v kateri živim. Gotovo se je pri tem soočala z velikimi težavami, ki so bile zanjo še večje, ker je majhna država, ki jo po svetu komaj v zadnjih letih začenjajo spoznavati.

Mi živimo v Italiji in, čeprav imamo stalne stike z našo domovino, doživljamo njeno osamosvojitve na drugačen način kot njeni državljani, saj naj bi bili v bistvu le zunanji gledalci, ki neprizadeto opazujejo dogajanje v sosednji državi. V resnici pa se čutimo zelo prizadete od vsega, kar se dogaja v matični domovini, saj nas nanjo vežejo najgloblja čustva. Kot manjšinci v veliki državi pa se čutimo preveč nezaščitene, opažamo, da nimamo dovolj pravic in da večkrat doživljamo marsikatero krivico.

Večkrat se sprašujem, kaj se je spremenilo v zadnjih letih v življenju tistih, ki ne živijo na meji s Slovenijo, pač pa tudi po več tisoč kilometrov daleč od nje. Morda so njihovi občutki popolnoma različni od naših, morda je njihov položaj priseljencev še trši od našega, mislim pa, da daje vsem pozitiven občutek zavest, da lahko govorijo o svoji matični domovini kot o samostojni državi s točno opredeljeno geografsko, nacionalno in politično identiteto.

Mene tu, v Trstu, motijo še nekatere krivice, ki jih doživljamo zaradi prenapetosti in sovraštev, ki bi morala biti že zdavnaj pokopana. Moti me, da nas večkrat krivijo, da smo nacionalisti in nočejo razumeti, da hočemo le ohranjati svoje korenine, to se pravi naš jezik, navade in kulturo. Želimo ohranjati pozitivno zavest o svoji identiteti in se kot taki uveljavljati v dvojezičnem ali tujem okolju. Čeprav smo pripadniki

majhnega naroda, se zato ne čutimo manjvredne, zadovoljni pa smo, če čutimo ob tem podporo svoje matične domovine.

Zato nas tudi veseli, da ohranjamo ta naš mali praznik, ki je še posebej pomemben za nas, Slovence zunaj meja domovine, saj praznujemo zgodovinski dogodek, ko je ves svet priznal samostojno in neodvisno Slovenijo.

Dobrodelni predbožični ples, VII. Slovenija party in še kaj

Tik pred božičnimi prazniki smo tudi mladi, ki smo aktivni v Slovenskem kulturnem klubu, izvedli predbožično dobrodelno akcijo, ki smo si jo zamislili skupaj z nekaterimi drugimi slovenskimi mladinskimi organizacijami.

Skupaj s skupino Shalom, Mladimi v odkrivanju skupnih poti (MOSP) in Slovensko zamejsko skavtsko organizacijo smo 20. decembra priredili prednovoletni božični ples. Pobuda je naletela na presenetljivo dober odziv, saj se je v Marijinem domu pri Sv. Ivanu zbralo veliko mladih, ki so se hoteli sprostiti v prijetni družbi sovrstnikov, ob glasbi skupine The Floating Points iz Gorice. Teh mladih pa ni združila le gola želja po zabavi, pač pa tudi želja, da bi s skromnim prispevkom pomagali zbrati sredstva v korist dekletu z Opčin, ki je doživelo hudo prometno nesrečo.

Za tako pomembno akcijo smo mladi združili moči, saj je bilo treba veliko priprav: treba je bilo pripraviti dvorano (tu se moramo zahvaliti odboru Marijinega doma pri Sv. Ivanu, ki je dokazal veliko občutljivosti in posluha za potrebe mladih), poskrbeti za pijačo in glasbo: treba je bilo pobudo reklamirati, izdelati plakate in letake ter jih razmnožiti... Dosti dela je bilo tudi z iskanjem daril za dobro-

Udeleženci VII. Slovenija party v nabito polni Peterlinovi dvorani.

delno loterijo. Vendar pa so ti napori obrodili svoj sad: zabava je lepo uspela, prodaja srečk pa je odločilno pripomogla, da smo nabrali nekaj več denarnih prispevkov, saj je vsakogar, ki je zagledal lepa darila, ki so jih za loterijo prispevali posamezniki in nekatere trgovine z Opčin (trgovina Cobež, trgovina Erbolaoio, Foto Russo, slaščičarna Saint Honoré, trgovina igrač Ulgheri-Pavat, drogerija Verdemela, Profumeria '90, Foto

Loredana, trgovina Unussi, trafika v Proseški ulici na Opčinah), obšla volja, da bi odnesel domov katero izmed njih.

Po končanih božičnih in novoletnih počitnicah smo se klubovci zopet zbrali v ulici Donizetti. Prvo predavanje letošnjega leta je bilo v soboto, 10. januarja. Udeležilo se ga je kar lepo število poslušalcev. K nam je prišla predavat Tereza Srebrnič, ki nas je seznanila z lepotami Izraela,

Člani gledališkega krožka in Kraški ovčarji med recitalom (levo) in dekliški zbor Vesna pod vodstvom Bogdana Kralja (desno).

oziroma Svete dežele in mesta Jeruzalema. Pokazala nam je veliko zanimivih diapozitivov in nam opisala nekatere precej neznane aspekte te bližnjevzhodne države, o kateri se toliko govori, a nam je v bistvu neznan. Poleg tega nam je pripovedovala o svojih izkušnjah v Izraelu, posebno o delu, ki ga je kot prostovoljka opravljala v nekem centru za prizadete otroke.

Končno pa je prišel tudi tako pričakovani 17. januar, ko smo klubovci - v sodelovanju z MOSPom - priredili tradicionalni Slovenija party. Ta posebna prireditev se odvija vsako leto v Peterlinovi dvorani ob obletnici mednarodnega priznanja samostojne države Slovenije. Tudi letos se ga je udeležilo res veliko obiskovalcev. Med njimi je bila večja skupina mladih zdomcev, ki so se ravno v tistih dneh mudili v Sloveniji na nekem seminarju. V predvidevanju njihovega obiska so si klubovci zamislili kulturni program tako, da so posebej poudarili doprinos slovenskih zdomcev in zamejcev k demokratizaciji in osamosvojitvi Slovenije. Najprej so udeleženci prireditve prisluhnili pozdravnemu nagovoru predsednice SKK Jasne Simčič. Člani gledališkega krožka Slovenskega kulturnega kluba Rok Opett, Mira Fabjan, Ivo Lachi, Jasna Simčič in Iztok Cergol so pod vodstvom Lučke Susič nastopili z recitalom z naslovom "Razširi, raztegni se, krog domovine!". Slavnostna govornica pa je bila rojakinja iz Argentine, ki sedaj živi v Trstu, ga. Lučka Kremžar De Luisa. Častni gost letos ni bil kakšna politična osebnost, pač pa kulturnik, pisatelj Zorko Simčič, nagrajenec iz Prešernovega sklada, ki je več kot polovico svojega življenja preživel v Argentini. Kulturni program so s pesmijo in glasbo obogatili še DPZ Vesna iz Križa pod vodstvom Bogdana Kralja in člani ansambla Kraški ovčarji, ki so zaigrali nekaj svojih skladb. Prireditve so se udeležili konzul R Slovenije v Trstu Zorko Pelikan, bivši konzul Tomaž Pavšič in drugi ugledni predstavniki Slovencev v Italiji. Prišlo je tudi veliko mladih iz prijateljskih društev v Sloveniji.

VII. Slovenija party se je zaključil z veselo družabnostjo in izvrstno zakusko.

Lucia Lombardo

Častni gost večera pisatelj Zorko Simčič.

MOSTOVI

Pri MOSPu bogata ponudba za mlade

Mladi v odkrivanju skupnih poti smo v teh mesecih aktivni kot še nikoli. V tem članku bi radi poročali o dejavnosti, ki so sedaj v teku in o projektih, ki jih pripravljamo za prihodnje mesece.

V sklopu rekreacijskega krožka smo letos ponovili "Plesni tečaj za popolne začetnike in nadaljevalni plesni tečaj", ki ravnokar poteka enkrat tedensko v Marijinem domu pri Sv. Ivanu. Vodi ga Andrej Zaghet. V primerjavi z lanskim letom se je zanimanje še povečalo (kontaktna oseba: Andrej - tel. 417158).

Že nekaj časa poteka tudi projekt "Learning English With Films". To je tečaj, kjer mladi utrjujejo svoje znanje angleškega jezika s pomočjo filmov (vsak drugi četrtek ob 20h). (Kontaktne oseba: Tomaž - tel. 211551).

Od februarja dalje bomo spoznavali tudi razne filmske režiserje - med prvimi bo Peter Weir - s serijo retrospektivnih filmov. (Kontaktne oseba: Štefan - tel. 327361).

Pripravljamo še drugi projekt, ki bo stekel aprila meseca in ki bo v našem prostoru novost. "Plesno gibalna soočanja in funky ples" bo tečaj

telovadbe in plesa, ki bo mlade sprostil in jih učil zdravega in uravnovešenega odnosa do svojega telesa (kontaktna oseba: Francesca - tel. 226923).

Aprila organiziramo v sodelovanju s Slovenskim odrom in Radijskim odrom izlet z avtobusom v Maribor. Izlet bo trajal od srede, 22. aprila popoldne do četrтка 23. aprila popoldne. Prijavite se čimprej. Prijave zbira Alenka - tel. 370846.

Ker smo v stalnem kontaktu z nekaterimi študentskimi in mladinskimi organizacijami iz Slovenije, radi posredujemo dragocene informacije o njihovih pobudah, posebno o izletih in potovanjih (pa tudi o plesih in predavanjih), ki jih organizirajo za mlade in ki so torej po precej ugodnih cenah. V času prvomajskih praznikov bo tako Samostojna akademska skupina organizirala dva enodnevna izleta: izlet v München (cena: 4.490 SIT) in izlet v Gardaland (cena: 6.490 SIT). (Kontaktne oseba: Alenka - tel. 370846).

Vsi, ki se nam bodo pridružili, bodo dobrodošli.

Breda Susič

Nobena politična ideologija niti ekonomski sistem, ampak pot miru, pravičnosti in svobode

Morda je v minulih tednih koga motilo, da so vsi svetovni mediji posvečali toliko pozornosti papeževemu potovanju na Kubo. Vse štiri dni obiska je bil "beli mož" na prvih straneh vseh velikih in malih dnevnikov sveta, vsi so o tem obširno poročali, od New York Timesa (kljub seksaferi Billa Clintona) do Primorskega dnevnika. Zanimivo je bilo opazovati, ka-

ko so vsi postavljali novice o tem dogodku na vidna mesta, tako da je svetovna javnost zanesljivo lahko presodila, da je dogodek res izrednega pomena.

Ko pa sem v soboto - ob višku papeževga obiska na Kubi - prelistala ljubljansko Delo, se nisem mogla znebiti občutka, da je v Ljubljani to koga motilo. Delo je o dogodku poročalo na ... zadnji strani! Kot bi šlo za novico, ki spada v folkloro, med vsakdanje "čakole" o princih in princesah ali enostavno med dogodke, ki jih zaradi vsebine oz. (ne)pomembnosti ne moreš uvrstiti na nobeno drugo stran časopisa. Prelistala sem tudi Sobotno prilogo, v upanju, da bom našla na pomembnem mestu poročila in komentarje o dogodku, pa sem v njej našla prvi del neskončno dolgega članka Spomenke Hribar o zmotah in grehah slovenske Cerkve.

Ko sem naslednji dan poslušala poročila preko več italijanskih radijskih postaj in povsod slišala napovedi, da se bo zaključne maše v Havani udeležila milijonska množica, sem osupnila, ko sem kasneje v tretjem dnevniku po TV Slovenija med poročili slišala, da se je maše udeležilo le nekaj več kot - dvesto tisoč ljudi. Takoj sem na televiziji poiskala italijanska poročila, ki so potrdila moj sum, da napovedi italijanskih medijev niso bile preoptimistične, pač pa da je bilo poročanje osrednje slovenske televizije (namerno ???!) površno.

Če bi živela v Sloveniji in bi sledila le slovenskim sredstvom javnega obveščanja, bi imela danes zelo verjetno drugačno sliko o tem, kaj je pomenil ta dogodek.

Če je torej res, da je marsikoga v Ljubljani - pa tudi drugje - motila vsa ta pozornost, ki so jo posvečali papežu, bi se morali predvsem mladi ob tem zamisliti. Mladi, ki so do določene mere neobremenjeni s političnimi idejami ali z oblastizeljnostjo (-ali ki bi to želeli biti), so namreč zaradi svojega idealizma in zanosa prvi, ki bi morali biti pozorni na to, če kje kaj zasmrdi. Vprašati bi se torej morali, zakaj mora nekje koga motiti, če se papež pod reflektorji celotne svetovne javnosti zavzame za Človeka, za njegovo dostojanstvo, za njegove prirojene pravice. Zakaj nekoga moti,

da mož, ki je bil pripravljen priznati in obsoditi tudi zmote, ki jih je Cerkev storila v preteklosti, obsodi lažne ideologije, krivične politične in gospodarske sisteme in če opozori, da mora biti v centru pozornosti vseh Človek in človeštvo, ne pa zaslužek, interesi in blagostanje posameznika??! Ali je kaj nevarnega, če mož, ki tako govori, vpliva na množice? Zakaj se kdo boji, če takemu človeku uspe zbrati desetisočglave in celo milijonske množice na trgih in stadionih vsega sveta? In da ga hočejo srečati in poslušati mladi z vseh kontinentov? Zakaj koga to moti??!

Ali je mogoče papeža obtožiti, da hoče pritegniti toliko ljudi, zato da bi imel od tega osebne koristi? Ali da bi utrdil svojo oblast nad ljudmi? Da bi iskal privilegije za duhovnike? Take in podobne dvome lahko slišimo med tistimi (v Sloveniji, pri nas in drugje po svetu), ki nočejo razumeti, da Cerkev ni in noče biti kaka politična velesila, ki širi kako novo ideologijo, da bi s tem vladala nad ljudstvi. To bi bil nesmisel. Ima pa tudi Cerkev pravico, da širi med ljudmi sporočilo Evangelija.

Treba pa je razlikovati med politično oblastjo, ki jo imajo tisti, ki vladajo, in med vplivom, ki ga skušajo imeti razni dejavniki civilne družbe (od lovskih organizacij, feminističnih gibanj in združenj gospodarstvenikov do strank, ki niso na vladi in, zakaj ne, kristjanov, ki so združeni v Cerkvi). Cerkev hoče biti le dejavni element civilne družbe. Cerkev ni in noče biti politična stranka, ki se bori za oblast. V prostoru, ki je odmerjen civilni družbi pa bo, seveda, iskala čim večji vpliv, skušala bo "širiti ideje Jezusa Kristusa" o dobroti, ljubezni, o dostojanstvu človeka in svetosti življenja. V tem prostoru bo skušala uresničiti zamisel o pravičnejšem življenju za vse. Skušala bo prinesiti ljudem tolažbo in upanje.

Zdi se mi torej naravno, da se v demokratični družbi tudi Cerkev oglašča s svojim sporočilom in skuša na legitimen način vplivati na politiko. Če koga to moti, ne morem v tem najti drugega razloga kot to, da se boji za svoje privilegije, da se boji demokratičnih pravil konkurence in hoče obdržati monopol zase.

Bolj kot kadarkoli prej je danes jasno, da predstavlja Cerkev v svetu nesporno moralno avtoriteto. In to ne več samo za vernike. Evropa se začanja zavedati svojih korenin, ki črpajo moč ravno v krščanstvu. Tudi državni oblastniki ne zanikajo več, da ima Cerkev to moralno avtoriteto. To začenjajo priznavati npr. celo v Franciji, kjer je bila Država iz zgodovinskih razlogov že stoletja skregana s Cerkvijo (je bil morda odločilen korak pri pridobivanju te zavesti nedavni papežev obisk v Franciji?)... To zavest o moralni avtoriteti potrjujejo veliki dogodki, kot je bil papežev obisk na Kubi, pa tudi majhni dogodki iz vsakdana, kot je bila zgodba malega Gabrieleja in njegovih staršev, zgodba, ki je ganila italijansko javnost in ki je dokazala, kako so ljudje pripravljene udejanjati vero tudi v lastnem vsakdanu.

Breda Susič

Gledališka dejavnost

Gledališka skupina Slovenskega kulturnega kluba in skupina Slovenski oder nadaljujeta z uspešnimi predstavami svojih zadnjih dramskih iger, Tajnega društva PGC in Malih dam. V zadnjih mesecih so te igre predstavili predvsem na odrih po raznih krajih izven Trsta.

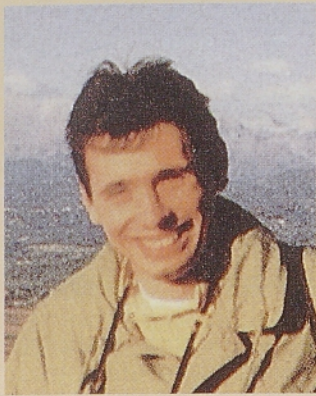
Tako so Tajno društvo PGC najprej uprizorili 30. novembra v Kulturnem centru Lojzeta Bratuža v Gorici. 29. januarja so z igro gostovali še v Postojni v tamkajšnji srednji šoli. Pred to predstavo je prišlo do novosti v igralski zasedbi. Tako je v vlogi Maje debitirala Staška Cvelbar, v vlogi ravnatelja Danel Beorchia, v vlogi sluga Fiksa pa Ivo Simonič. Izjemoma so pri tej predstavi nastopili tudi Jasna Simčič kot Tina, Ivana Šolc pa je nastopila kot Cerberus. Gostovanje v Postojni pa so klubovci izkoristili tudi za obnovitev stikov s krožkom OZN, s katerim ima SKK že dolgo let stike in srečanja. Zadnja uprizoritev Tajnega društva PGC je bila na sporedu 5. februarja, ko so jo prikazali v Finžgarjevem domu na Opčinah za dijake srednje šole S. Kosovel, ob priliki praznika slovenske kulture.

Skupina Slovenski oder pa je Male dame prikazala najprej dijakom Škofijskih zavodov v Sentvidu 8. decembra. Tudi tu je potem skupina dijakov imela kratko srečanje z igralci, med pogovorom pa jih je zanimalo predvsem bolje spoznati položaj zamejskih Slovencev. 25. januarja je skupina gostovala v Črnučah pri Ljubljani, kamor jo je povabil Mladinski interesni klub Črnuče. Polna dvorana je tudi tu pozorno spremljala dogajanje na odru in na koncu s toplim aplavzom nagradila igralce.

Andrej Maver

Tajno društvo PGC v Postojni.

V drugi polovici januarja se je svetovna medijska pozornost ponovno osredotočila na glasnika miru in sprave, papeža Janeza Pavla II. Obisk Kube, v kateri vlada eden izmed zadnjih komunističnih režimov pod vodstvom legendarnega in prav gotovo karizmatičnega revolucionarja Fidela Castra Ruza, je močno odjeknil v mednarodnih političnih krogih in povzročil kar precej nevšečnosti ZDA, ki v zadnjih letih vse bolj osamljeno vztrajajo v anahronističnem ekonomskem embargu. Papeževa ostra obsodba ameriškega embarga (verjetno ni naključje istočasni izbruh smešnega in dokaj napihnjenegega škandala sexy-gate, ki je ameriško javnomnenjsko pozornost nedvomno odtegnil od dogajanja

na Kubi) ostaja le del širšega sporočila svetega očeta, ki je odločno zahteval naj Castrov režim spoštuje človeške pravice, med katerimi tudi pravico do svobode veroizpovedi. Stavek naj se svet odpre Kubi in naj se Kuba odpre svetu je jedro papeževega političnega sporočila, ki so ga komentatorji iz vseh celin do podrobnosti analizirali.

Papežev obisk pa ni bilo zgolj politično dejanje. V prvo vrsti je izražal veliko pastoralno skrb za tisti del sveta, ki je najbolj osamljen in ki toliko bolj potrebuje živ utrip evangelija. To lahko zelo jasno razberemo iz govorov in homelij svetega očeta, ki je kubanski narod nenehno opominjal, kako v samem jedru svoje narodne identitete, ki se je izoblikovala ob koncu prejšnjega stoletja, stojijo žive krščanske vrednote. Liki patra Felixa Valere y Moralesa, Joseja Augustina Caballera, Antonia de la Caridad Macea y Grajalesa, Carlosa Manuela de Cespedesa (začetnika boja za neodvisnost Kube) to neizpodbitno dokazujejo in tega ne more zabrisati niti štirideset let komunizma. Opozarjanje na krščanske korenine pa prav gotovo ni bilo edino sporočilo, ki ga je zapustil Kubancem. Odločno je tudi povedal, da vrednote evangelija ne predstavljajo nobene nevarnosti za katerikoli socialni načrt. Evangelij se namreč uteleša v vsaki kulturi; poudaril je, da sam prinaša le Kristusov evangelij, ki ni nobena politična ideologija niti ekonomski sistem, ampak pot miru, pravičnosti in svobode.

Izredno pozornost pa je izkazal mladim, ki jih je topla nagovoril v svojem pisnu (naslovljenemu v prvi vrsti mladim Kubancem, indirektno pa vsem nam mladim). Besede, bodite pogumni v resnici, drzni v svobodi, stanovitni v odgovornosti, širokosrčni in ljubezni in nepremagljivi v upanju naj bi res postale vodilo mladim vsega sveta.

Zavedati se moramo namreč, da noben sistem in nobena ideologija ne bosta sposobna odpraviti socialnih problemov in bolj splošno gledano vseh krivic. Sistemi in ideologije so same na sebi mrtve in jim je usojen propad. Ni dvoma torej, da se lahko domovina okrepi le z delom velikodušnega človeka, le v rokah velikodušnega človeka sistemi in ideologije postanejo nekaj pozitivnega. Prav zaradi tega je papežev govor mladim pomemben, saj nas vabi, da na stečaj odpremo vrata naših src Kristusu, pravemu junaku, ponižnemu in modremu, preroku resnice in ljubezni, tovarišu in prijatelju mladine, da premagamo zlo, da prevzamemo svoje lastne odgovornosti do nas samih in do širšega okolja, da posredujemo vrednote, v katere verujemo in da se posledično tudi angažiramo. Življenje je namreč dar, ki ga ne smemo zapraviti. Angažiranost je torej pogumen odgovor tistih, ki ne želijo zapraviti svojega življenja in ki želijo postati protagonisti svoje osebne in pa širše družbene zgodovine. Vera brez aktivne in drzne prisotnosti v vseh družbenih okoljih, kjer se je Kristus že utelesil, ne obstaja. Pasivnost naj bo torej kristjanu tuja, aktivno udejstvovanje, s poživilno močjo sv. Duha, pa konkretno pričevanje ljubezni in solidarnosti v vseh družbenih okoljih.

Revolucionarji so namreč sanjali, da bodo z novim sistemom odpravili vse krivice in spremenili človeka. Zgodilo pa se je obratno, človekovo dostojanstvo je utrpelo huda ponižanja, socialne neenakosti pa so ostale. Kristjani verujemo, da le s preobrazbo človeka in to v sprejemanju Kristusovega sporočila lahko postanemo novi ljudje, vidne priče kulture ljubezni, ki se izraža v pogumnem vztrajanju v resnici, drznosti v svobodi, stanovitosti v odgovornosti, širokosrčnosti v ljubezni in nepremagljivosti v upanju. To je smisel naše družbene angažiranosti, izziv, ki ga mi mladi živimo in ki daje našemu življenju tudi smisel.

Peter Černič

Slovenija, tvoja priložnost

S tem intervjujem začenjamo novo rubriko CAPUT MUNDI, ki bo posvečena obravnavanju aktualnih tem na mednarodnem področju ali pa - kot v tem primeru - spoznavanju in odkrivanju dejavnosti, ki naj bi nam, zamejskim Slovincem pomagale bolje spoznati sosednjo Slovenijo.

Z Ivano Godnik - študentko prava na tržaški univerzi smo se pogovorili o njeni izkušnji na seminarju "Slovenija, tvoja priložnost", ki ga je organizirala Študentska Organizacija v Ljubljani. Poleg Ivane so se iz zamejstva udeležili seminarja še štiri predstavniki MOSPa (Mladi v odkrivanju skupnih poti) - Milko Di Battista, Kristina Valenčič, Jana Kosmač in Breda Susič ter trije predstavniki Kluba slovenskih študentov - Trst (od katerih sta sicer dva iz Slovenije) Aleks Domenis, Erik Dokič in Igor Gabrovec.

Kateri je bil namen srečanja?

Seminar - Slovenija, tvoja priložnost je priredila Študentska Organizacija Univerze v Ljubljani (ŠOU) predvsem zato, da bi dala slovensko govorečim študentom, ki živijo širom po svetu, možnost spoznati ekonomski razvoj in trenutno ekonomsko stanje države, ki se je pred 7 leti osamosvojila.

Kako je vse skupaj potekalo?

Seminar je trajal 10 dni. Skupno se nas je seminarja udeležilo približno 20

študentov. Večina jih je bila doma iz Argentine, dva sta bila doma s Hrvaške, dva študenta sta bila iz Slovenije, a obiskujeta univerzo v Trstu, ostali pa smo bili zamejci iz Gorice in Trsta. Seminar se je večidel odvijal v Ljubljani. V prvem tednu smo obiskali ljubljansko univerzo, Zavod za makroekonomske analize in razvoj, Banko Slovenije, Agencijo za privatizacijo in ljubljansko Borzo. Sprejel nas je tudi predsednik Mestnega sveta. Konec prvega tedna smo se odpeljali na Primorsko, kjer smo si v petek ogledali podjetje HIT Nova Gorica. V Novi Gorici smo se Primorci napotili proti domu, medtem ko je preostala skupina v naslednjih dveh dneh obiskala Trst, Benečijo in Kobarid.

V naslednjem tednu smo se prvi dan mudili na Koprskem, kjer smo si ogledali luko Koper, romansko cerkvice v Hrastovljah in jamo Vilenico; drugi dan pa smo na Gorenjskem obiskali Muzej v železnikih in podjetje Domel; tretji in zadnji dan smo ostali v Ljubljani, kjer smo si ogledali podjetje Danfoss Trata in Novo ljubljansko Banko. Poleg "študijskega" programa smo se seveda vseskozi udeleževali družabnih večernih zabav, na katerih smo se поблиže spoznavali. Tako smo npr. prvi večer preživeli v Klubu K4, kjer so nam organizatorji priredili "Welcome party".

V Novi Gorici pa je skupina obiskala "Casino" Perla" in se v Trstu udeležila "Slovenija party".

Se ti zdi, da je srečanje uspelo in zakaj?

Mislim, da je srečanje uspelo. Program je bil izredno zanimiv, saj smo si v pičlih 10 dneh nabrali cel kup informacij o slovenskem gospodarstvu. Sama ne študiram ekonomije, zato so se mi včasih podatki zdeli nekoliko pretehnični, a vseeno sem bila nad seminarjem zadovoljna. Vredno bi bilo prirediti take seminarje tudi na drugih področjih.

Kaj si odnesla na osebni ravni od tega srečanja?

Kot sem že povedala, je bilo mogoče odnesti res veliko. Program je bil pester, zaobjemal je makro- kot rudi mikro-ekonomijo. Zelo zanimiva je bila predstavitev na Agenciji za privatizacijo, kjer so nam podrobno orisali načrt lastninjenja družbenega kapitala; enkratna priložnost pa se mi je zdel tudi obisk na Zavodu za makroekonomske analize in razvoj, kjer smo prisluhnili bodrilnim besedam ministra Marjana Senjurja in direktorja tega zavoda Janeza Potočnika. Omembe vreden je tudi obisk dveh tovarn (Domel in Danfoss trata), od katerih je ena v povsem slovenskih rokah, medtem ko je druga sprejela kapital tujega investitorja. Razlike so precej vidne.

Kakšen vtis vam je pustilo?

Logično je, da si človek v 10 dneh ne more ustvariti jasne in objektivne slike o slovenskem gospodarstvu. Lahko povem, da je večina predavateljev gledala z velikim optimizmom na prihodnost slovenske ekonomije, dejstvo pa ostaja, da so nam bili nekateri podatki podani v izredno rožnati luči. Osebno lahko priznam, da sem bila presenečena nad visoko usposobljenostjo večine predavateljev, kljub temu da so bili še zelo mladi. Skratka, vtis, ki mi ga je pustilo srečanje, je pozitiven. Seminar je bil zanimiv in tudi ljudje, ki so se ga udeležili, so bili prijetni. Posebej pa bi rada omenila organizatorje, katerim gre še posebna zasluga za to, da se je vse tako lepo izteklo.

Erika Hrovatin

Udeleženci seminarja na obisku na Banki Slovenije. Sprejel jih je guverner Banke Slovenije dr. France Arhar.

(Foto Breda Susič)

Dunaj - še ena postaja na romanju zaupanja

Že četrtrič sem se udeležil romanja zaupanja, se pravi evropskega novoletnega srečanja mladih, ki je bilo letos na Dunaju.

Verjetno si kdo misli, da grem na to srečanja, ker nimam zadosti fantazije, da bi si zamislil drugačno novoletno praznovanje. Resnica pa je nekoliko drugačna. Priprava romanja in potovanje mi, kljub mnogim nevšečnostim in raznim problemom, daje vedno novega zagona in energije, da začnem novo leto s pravo nogo. Kaj pa se dogaja tako izrednega, saj se vendar vsako leto ponavlja ista stvar?

Program je standarden že celo vrsto let, prav tako je program na skavtskih taborih vsako leto podoben. Letos je bila sicer majhna sprememba, saj smo na Dunaj prispeli 29. decembra, se pravi dan kasneje kot prejšnja leta, pa tudi odpotovali smo dan kasneje, namreč 2. januarja 1998. Še vedno pa dajejo romanju ritem molitve trikrat na dan. Zjutraj v župnijah, kjer smo bili nastanjeni, opoldne in zvečer v dvoranah na sejmišču skupaj z vsemi drugimi romarji. Tako kot se to dogaja v samostanih, smo se tudi mi zbirali trikrat na dan na molitvenih srečanjih, med enim in drugim pa so bila razna biblična predavanja, pogovori, kosilo in pa seveda turistični ogledi mestnih znamenitosti (kar pravzaprav niti ni predvideno v programu).

Če se še nikoli niste udeležili molitve v taizejskem slogu, gotovo ne veste, ali je to prijetno ali ne. 90.000 mladim iz vse Evrope, ki so se udeležili letošnjega srečanja, so te molitve všeč. Poleg tega so tudi globoko doživete in nedvomno koristne. Pri teh molitvah brat Roger, ustanovitelj taizejske skupnosti, govori in razmišlja resnično iz duše. Govori kot človek, ki je našel svojo pot v božjem načrtu, jo pogumno prehodil in s tem našel tudi srečo, notranji mir in zadovoljstvo. V molitvah ni nič posebno skrivnostnega, vse je preprosto, uokvirjeno v meditativnih kanonih, vsekakor vredno udeležbe. Letos smo med srečanjem prisostvovali tudi zanimivemu dogodku, ko so med molitvijo na novega leta dan zvečer bratje iz Taizeja sprejeli v svojo skupnost novega brata, ki je na Dunaju opravil večne zablube in prejel značilno belo obleko.

Letos je prišlo na novoletno srečanje s 46 avtobusi 2300 Slovencev, izmed teh pa je bilo 20 mladih iz zamejstva. Zamejci smo bili nastanjeni v dveh župnijah. Srečnejši smo bivali pri družinah v vasi Grossenzersdorf v vzhodnem dunajskem predmestju, nesrečnejši pa so spali v šoli v revni mestni župniji. Eni in drugi smo seveda doživeli marsikaj zanimivega.

V Grossenzersdorfu smo navezali stike z zelo prijaznimi in simpatičnimi družinami pa tudi z mladimi domačini in tujci. Spoprijateljili smo se namreč tako z domačimi animatorji kot tudi z mladimi romarji iz Estonije, Poljske in Italije (iz Vicenze). Skupaj z vsemi temi smo na Silvestrov večer zaplesali valček v srečno novo leto.

V drugi župniji so imeli drugačno izkušnjo. Na Silvestrovo so si morali sami preskrbeti skromno zakusko in s

Skupina udeležencev iz Trsta z novimi prijatelji iz Ravenne in Vicenze.

sabo prinesli svoje kozarce (ste že kdaj nazdravili novemu letu v svoji menažki?). Tudi na novega leta dan so morali kositi na sejmišču, medtem ko so druge romarje večinoma gostile družine, ki so izjemoma za ta dan sprejele v hišo več gostov.

Skupaj smo preživeli tudi lepe trenutke. Vsak večer, ko smo se srečali v dvorani na sejmišču, smo si izmenjali izkušnje minulega dne, po molitvi pa smo še malo poklepetali in skočili do bližnjega zabavišča, v znameniti Prater. Tudi v avtobusu smo se med povratno vožnjo dobro imeli. Kar po mikrofону smo obnavljali razne dogodivščine z Dunaja, saj smo različno sodelovali na srečanju. Nekateri so delali v delovnih skupinah, pomagali pri čiščenju, delitvi hrane, redarstvu, drugi smo bili v župnijah, vsi pa smo se vračali nazaj polni lepih doživetij.

Zame je bilo to srečanje najlepše doslej. Na Dunaju mi je uspelo srečati nekatere prijatelje iz Stuttgarta pa tudi z bližnje Dolenjske. Dobro sem se vključil v program in ostalo mi je še celo dovolj časa, da sem si dodobra ogledal arhitektonske umetnine mesta začenši s Sv. Štefanom.

Še kratko obvestilo:

Skupina študentov, ki študira na tržaški univerzi je vsak tretji torek v mesecu srečuje pri taizejski molitvi v Trstu, v ul. Pagano 7 (župnija s. Maria Maddalena) s pričetkom ob 20.30. Pridite in popestrite ta srečanja s svojo prisotnostjo, ne bo vam žal. Za dodatne informacije pa sem vedno na razpolago: telefon. 228307.

Aleš Petaros

RAST, mladinska priloga Mladike, 34133 Trst, ulica Donizetti 3
Pripravlja uredniški odbor mladih.

Pri tej številki so sodelovali:

Jasna Simčič, Lucia Lombardo, Breda Susič, Peter Černic,
Andrej Maver, Erika Hrovatin, Aleš Petaros,
Jadranka Križman in Nadia Roncelli.

Številko je uredila Nadia Roncelli.

Trst, januar 1998

Tisk graphart

Obrtna cona Dolina 507/10 - Trst - Tel. 040/8325009

Čas je veter, ki pleve razpihava in le zrno pušča. (Fran Levstik)

Zaprem oči. Pred sabo zagledam brezmejno polje. Stečem na njivo, ležem na tla. Pod nosom me požgečka pšenica. Okrog mene se vse pozibava v rahlem vetru. Zrna obkrožajo pleve. Kakšna škoda, da zrna ne morejo izkazovati svoje lepote. Zrem v pšenico... Zadremam... Zaspim... Mine nekaj časa pa sem spet budna. Glej, veter je že odkril nekaj zrn. Razpihal je pleve in pustil le bistvo, le to, kar je najpomembnejše... Prijatelj moj, tak si ti, prav tak kot to zrno pšenice. Žal mi je, da sem tako pozno spoznala, kako te imam rada.

Prepričana sem bila, da imam veliko prijateljev. Z njimi sem se družila, se zabavala, kako smo se smejali! Rade volje sem jim pomagala, zdelo se mi je, da mi tudi oni hočejo dobro. Vedno sem jih poklicala, ko se mi je pripetilo kaj lepega. Z njimi sem delila svojo srečo, svoje uspehe. Skoraj vsako popoldne smo se srečali pred hišico ob vaškem igrišču. Prav tam sem te spoznala, ko si z Murijem pridrvel po klancu. Res, takrat smo bili prav hudobni. Marko je zalučal kamen v psička, mi pa smo se krohotali. Še se spominim tvojega nežnega pogleda. Kako ljubek si bil, ko si prijel kužka v naročje in stekel čez glavno cesto. Odkrito pa ti povem, da takrat nisem tako mislila o tebi. Zdel si se mi razvajan meščan, ki ne pozna topline vaškega življenja.

Potem sva se večkrat srečala. Vedno si me prijazno nagovoril, jaz pa sem se te izogibala. Tistega žalostnega večera (saj veš, o katerem govorim) pa si mi zelo pomagal, da sem te vzljubila. Vseeno pa sem naprej preživljala dneve s "staro

družbo", tebe sem nekoliko zanemarjala. To je trajalo do tega poletja, ko sem spoznala, da sem se motila glede svoje družbe. Prve dneve novega življenja tu na Vrhu sem prečepela pri telefonu, s časom pa je bilo telefonskih pozivov s Tržaškega vedno manj, dokler niso popolnoma izginili. Razumela sem, da so našo "klapo" vezali le skupno okolje, skupni problemi in interesi. Naše prijateljstvo sploh ni bilo pristno.

Samo ti si me klical, samo ti si me prihajal obiskovat, samo ti si mi ostal prijatelj. Ti razveseljuješ moje dneve, ti mi pomagaš, vlivaš mi poguma. Tako sem srečna, ko preživljava popoldneve skupaj! Ko ti lahko pomagam, čutim, da sem lahko tudi jaz za koga pomembna, da sem tudi jaz zatočišče, pomoč. Nimam te rada samo zaradi tistega, kar si, temveč tudi zaradi tistega, kar sem jaz, ko sem v tvoji družbi. Nimam te rada samo zaradi tistega, kar si naredil iz sebe, temveč tudi zaradi tistega, ker delaš iz mene. Ti si mi dal spoznati prave vrednote, s tabo sem pridobila zaupanje vase, po tvoji zaslugi sem razumela, kaj pričakujem od življenja. Oprosti mi, da sem tako pozno spoznala, da mi hočeš biti prijatelj. Hvala ti za vse. Hvala ti, da te čas ni odnesel s seboj...

Jadranka Križman

Ocena komisije na natečaju SKK 1997: Prispevek odlikuje lepo, sproščeno izražanje in nakazuje notranje bogastvo mlade avtorice. Z njimi daje slutiti, da je morda prav esej literarna oblika, ki ji je najbolj blizu. (Tretja nagrada).

OCENE

Vzhodnoevropska in ciganska kultura v Trstu

Januarja je bilo delovanje tržaškega gledališča Miela res pestro in bogato. Sredi meseca je namreč potekala letos že deveta izvedba festivala kinematografije dežel srednje in vzhodne Evrope (festival Alpe Adria cinema, namreč), na katerem je izšel zmagovit slovenski film *Express, Express*. Nadvse zanimiv pa je bil tudi program, ki so ga odgovorni Miele ponudili ljubiteljem glasbe zadnje dni januarja in ki je bil posvečen ciganski kulturi. Najprej so v gledališču predvajali znamenit film *Latcho Drom*, režiserja Tonyja Gotlija, ki zgodovinsko in zemljepisno prikazuje razvoj ciganske kulture in glasbe. Film, ki je neke vrste dokumentarec in muzikol, se namreč začne v Indiji, rojstni deželi Romov, nakar sledi njihovemu preseljevanju in premikanju proti zahodu in spreminjanju njihovega glasbenega ustvarjanja. Tako nam film daje priložnost, da prisluhnemo najrazličnejšim oblikam, v katerih se je prelila glasbena ustvarjal-

nost Romov. In res, precej drugačno nam zvenita španski flamenko ali pa madžarski čardaš.

V četrtek, 29. januarja, pa je bila vsem dana priložnost, da celo v živo prisluhnejo ciganski glasbi. Na odru gledališča Miela se je namreč predstavil trio tržaških glasbenikov, ki se že 10 let posvečajo izvajanju in odkrivanju ciganskih melodij. Trio sestavljajo Alessandro Simoneto - violina, Roberto Doris - harmonika in Fabio Abbondanza - viola oziroma kitaro. Nosilna člana tria sta Simoneto in Doris, ki sta se prva začela zanimati za tovrstno glasbo; Alessandro Simoneto pa je že uveljavljen glasbenik na področju italijanske lahke glasbe. Posnel je že več plošč skupaj z znanimi italijanskimi pevci kot so Ron, Ornella Vanoni, Pierangelo Bertoli, Vinicio Capossela in sodeloval je pri sestavi in izvajanju nekaterih filmskih glasbenih kulis (npr. *Puerto Escondido* režiserja Gabrieleja Salvatoresa). Simoneto pa se

osredotoča predvsem na odkrivanje etnične glasbe, poleg ciganske tudi ruske, romunske, južnoslovanske in španske.

Na januarskem koncertu se je to zanimanje lepo odrazilo, saj je trio globoko zajemal iz glasbene folklorne vzhodnoevropskih narodov in izvedel ciganske melodije, narodne ruske, romunske in bolgarske, madžarske čardaše, še najbolj privlačen je bil Čardaš Vittoria Montija, zajemal pa je tudi iz klasične in sodobne glasbe in zaigral peti Brahmsov ogrski ples, skladbe v slogu jazza *Manouche* (to je splet jazza in ciganskih ritmov), rusko *Oči Čarnija* v ciganski inačici, *Libertà Astora Piazzalle* in še številne druge.

Da je bil koncert nadvse navdušujoč, pričča izredno število poslušalcev, ki se je udeležilo večera in je dobesedno napolnilo dvorano, izvajalce pa nagradilo z bučnim in dolgo trajajočim ploskanjem.

Nadia Roncelli